

стигнѣхъ преди залѣзването на слънцето и условихъ корабъ който да ги пренесе въ Цариградъ.

Когато влѣзвахъ въ корабъ, Мацко рече на лорда :

— Имамъ думата ви че ще послѣдовате щомъ стѣпимъ въ Цариградъ да ви заведѣ да намѣрите Гирджика.

— Имате я.

— Ще отидеми първо да земемъ сестра ми отъ калугеркитѣ! рече Глистра.

— Да. И другаритѣ ми морякитѣ ще пази дѣцата въ ладіята до като са върхъ и ги земѣ.

— Тѣй ще стане, отговори морякитѣ.

Цѣлата нощъ плавахъ подъ добъръ вѣтръ. На другия день около пладне корабътъ имъ стигна въ пристанището на Цариградъ.

Щомъ излѣзохъ, оставихъ дѣцата въ ладіята на извѣстния вече морякъ и отидохъ въ монастыря, дѣто намѣрихъ една калугерка на двора, на която Глистра рече :

— Искамъ да видѣ сестра си Хриса.

— Не е позволено на мъжѣ да влѣзватъ въ монастыря! отговори важно калугерката.

— Какво ? какво ? рече Глистра съ тонъ настойчивъ, като са качаше по стълбата.

— Чакайте ! рече калугерката, като видѣ че въспиранието бѣ невъзможно.

— Защо ? попытахъ заведнажъ лордътъ, Мацко и Глистра.

— Утѣшава една умирающа, една бѣдна.

— Ще я видимы, рече Мацко.

— Искамъ да видѣ сестра си, закрѣщѣ Глистра.

— Тогасъ тихо елате подирѣ ми.

И калугерката отвори вратата на една стая, която единъ простъ свѣтильникъ освѣтяваше мрачково, и една жена са виждаше права до одъра.